

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/4/2014
Identifikačné číslo spisu:	4002899353
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4002899353.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika na neverejnom zasadnutí dňa 20. mája 2014 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného F. Y. a spol. pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb. o odvolaní obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002, takto

rozhodol:

I. Podľa § 257 písm. b/, § 223 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok u obžalovaného F. Y. z r u š u j e a trestné stíhanie obžalovaného F. Y., nar. XX. D. XXXX, bytom T., pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

spoločne po vzájomnej dohode s J. I., O. Y., Ing. R. L. a Ing. J. P. s cieľom získať finančné prostriedky na základe neúplných a nepravdivých dokladov zabezpečili pre Z. I. úver z S. podľa úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX zo dňa 02. júna 1992 za účelom nákupu Obchodného domu Majolika v Modre v sume Sk 24 900 000 a podľa úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX zo dňa 02. júna 1992 úver v sume Sk 20 875 000 za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre takým spôsobom, že

využívajúc dôveru Z. I., ktorý prejavil záujem o kúpu Obchodného domu Majolika v Modre, tento dňa 06. mája 1992 za sumu Sk 7 408 000 vydražil obvinený Y. P., nechali za účelom získania uvedených úverov vypracovať podnikateľský zámer, prepočet finančnej situácie na dobu splácania úveru ako aj výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. R. R., znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností číslo 96/92 zo dňa 13. mája 1992, v ktorom v rozpore s predpismi nadhodnotil cenu uvedenej nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie úverov,

následne Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí pre poskytovanie úverov v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 02. júna 1992 vypracovala dva návrhy na poskytnutie úverov pre Z. I., a to na sumu Sk 24 900 000 na nákup uvedeného obchodného domu a na sumu Sk 20 875 000 na jeho rekonštrukciu, ktoré za tých istých nesplnených podmienok dňa 02. júna 1992 odporučil na schválenie Ing. R. L., v tom čase námestník riaditeľa banky, a v ten istý deň došlo aj k podpisu úverových zmlúv na sumy uvedené v návrhu, a to aj napriek tomu, že všetci vedeli, že údaje v podkladoch a v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé,

potom bez vedomia Z. I. vystavil obvinený Y. P. fiktívne faktúry číslo 192 a číslo 292 po dohode s obvineným F. Y., J. I. a O. Y., pričom podpísaním príkazov na úhradu Ing. R. L. a Ing. J. P. dňa 04. júna 1992 umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 24 900 000 a dňa 16. júna 1992 prevod úverových prostriedkov v sume Sk 20 875 000 z úverového účtu Z. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX vedeného v S. na účet obvineného F. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L.,

pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím IV. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 45 775 000, avšak pohľadávku prevzala spoločnosť Slovenská konsolidačná a.s. Bratislava, následne obchodná spoločnosť VINACO HOLDING LIMITED so sídlom 16 Kyriakou Matsi, Nicosia, Cyprus a nakoniec spoločnosť G. B. - AGENCY s.r.o., so sídlom v Bratislave, ktorá vyčíslila škodu s príslušenstvom na sumu Sk 93 795 515;

s a z a s t a v u j e.

II. Podľa § 257 písm. b/, § 223 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok u obžalovaného J. D. z r u š u j e a trestné stíhanie obžalovaného J. D., nar. XX. augusta XXXX, bytom I., pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obvinení J. D., B. L., Ing. J. R., Ing. R. L. a Ing. J. P.

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obvinených J. D., B. L. a I. R. na základe úverových zmlúv:

- číslo XXXXXXXXX z 25. mája 1992 úver v sume Sk 9 488 500 za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného J. D.,

- číslo XXXXXXXXX z 01. júna 1992 úver v sume Sk 10 000 000 za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného J. D.,

- číslo XXXXXXXXX z 27. mája 1992 úver v sume Sk 17 000 000 za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného B. L.,

- číslo XXXXXXXXX z 27. mája 1992 úver v sume Sk 17 258 000 za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného B. L.,

- číslo XXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 úver v sume Sk 26 746 500 ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného B. L. v sume Sk 17 258 000 a z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného J. D. v sume Sk 9 488 500 - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

- číslo XXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 úver v sume Sk 27 000 000 ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného J. D. v sume Sk 10 000 000 a z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného B. L. v sume Sk 17 000 000 - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

- číslo XXXXXXXXXX z 10. novembra 1992 úver v sume Sk 15 000 000 bez určenia účelu financovania pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

takým spôsobom, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obvinenými J. D. a B. L. S., obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí k žiadostiam a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala postupne jednotlivé návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obvinený Ing. R. L. ako náместník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ S. všetky uvedené úverové

zmluvy podpísal, a to v celkovej sume Sk 53 746 500 pre obvinených J. D. a B. L., hoci všetci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé a dostatočné,

úvery obvineného J. D. podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX, XXXXXXXXX a úvery obvineného B. L. podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX, XXXXXXXXX v celkovej sume Sk 53 746 500 dňom 23. októbra 1992 prevzala podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkmi boli obvinení J. D. a I. R., hoci k žiadostiam o prevody uvedených úverov na túto spoločnosť nepredložili potrebné doklady,

napriek tomu prevody uvedených úverov z obvinených J. D. a B. L. na spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. ako zodpovednými pracovníkmi S. navrhnuté, doporučené a schválené s podpísaním úverových zmlúv tak, ako sú uvedené vyššie dňa 23. októbra 1992, hoci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na prevody úverov nie sú pravdivé a že došlo k porušeniu vnútrobankových predpisov,

napriek tomu spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa v zastúpení spoločníkmi obvinenými J. D. a I. R. bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver podľa úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXXX z 10. novembra 1992 v sume Sk 15 000 000,

podpísaním príkazov na úhradu umožnili obvinení pracovníci uvedenej banky prevod úverových prostriedkov v sumách ako je uvedené vyššie, ktoré obvinení J. D., B. L. a I. R. z banky odčerpali a použili ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách,

k splácaniu týchto úverov nedošlo a IV. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 68 746 500,

s a z a s t a v u j e.

III. Podľa § 257 písm. b/, § 223 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok u obžalovaného B. L. z r u š u j e a trestné stíhanie obžalovaného B. L., nar. XX. D. XXXX, bytom T., pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obvinení J. D., B. L., Ing. J. R., Ing. R. L. a Ing. J. P.

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obvinených J. D., B. L. a I. R. na základe úverových zmlúv:

- číslo XXXXXXXXX z 25. mája 1992 úver v sume Sk 9 488 500 za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného J. D.,

- číslo XXXXXXXXX z 01. júna 1992 úver v sume Sk 10 000 000 za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného J. D.,

- číslo XXXXXXXXX z 27. mája 1992 úver v sume Sk 17 000 000 za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného B. L.,

- číslo XXXXXXXXX z 27. mája 1992 úver v sume Sk 17 258 000 za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného B. L.,

- číslo XXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 úver v sume Sk 26 746 500 ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného B. L. v sume Sk 17 258 000 a z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného J. D. v sume Sk 9 488 500 - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

- číslo XXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 úver v sume Sk 27 000 000, ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného J. D. v sume Sk 10 000 000 a z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXX obvineného B. L. v sume Sk 17 000 000 - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

- číslo XXXXXXXXXX z 10. novembra 1992 úver v sume Sk 15 000 000 bez určenia účelu financovania pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,

takým spôsobom, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obvinenými J. D. a B. L. S., obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí k žiadostiam a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala postupne jednotlivé návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ S. všetky uvedené úverové zmluvy podpísal, a to v celkovej sume Sk 53 746 500 pre obvinených J. D. a B. L., hoci všetci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé a dostatočné,

úvery obvineného J. D. podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX, XXXXXXXXX a úvery obvineného B. L. podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX, XXXXXXXXX v celkovej sume Sk 53 746 500 dňom 23. októbra 1992 prevzala podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkmi boli obvinení J. D. a I. R., hoci k žiadostiam o prevody uvedených úverov na túto spoločnosť nepredložili potrebné doklady,

napriek tomu prevody uvedených úverov z obvinených J. D. a B. L. na spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. ako zodpovednými pracovníkmi S. navrhnuté, doporučené a schválené s podpísaním úverových zmlúv tak, ako sú uvedené vyššie dňa 23. októbra 1992, hoci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na prevody úverov nie sú pravdivé a že došlo k porušeniu vnútrobankových predpisov,

napriek tomu spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa v zastúpení spoločníkmi obvinenými J. D. a I. R. bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver podľa úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXXX z 10. novembra 1992 v sume Sk 15 000 000,

podpísaním príkazov na úhradu umožnili obvinení pracovníci uvedenej banky prevod úverových prostriedkov v sumách ako je uvedené vyššie, ktoré obvinení J. D., B. L. a I. R. z banky odčerpali a použili ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách,

k splácaniu týchto úverov nedošlo a S. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 68 746 500,

s a z a s t a v u j e.

IV. Podľa § 257 písm. b/, § 223 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok u obžalovaného I. R. z r u š u j e a trestné stíhanie obžalovaného I. R., nar. XX. T. XXXX, bytom L., pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode s obvinenými J. D., B. L., Ing. J. R., Ing. R. L. a Ing. J. P., ktorých trestné stíhanie je realizované v inom konaní, s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. na základe úverových zmlúv číslo:

- XXXXXXXXX z 25. mája 1992 na úver v sume Sk 9 488 500 ako úhradu vydraženej prevádzky stolárstva,

- XXXXXXXXX z 01. júna 1992 na úver v sume Sk 10 000 000 ako úhradu zásob
- XXXXXXXXX z 27. mája 1992 na úver v sume Sk 17 000 000 ako úhradu zásob
- XXXXXXXXX z 27. mája 1992 na úver v sume Sk 17 258 000 ako úhradu vydraženej prevádzky stolárstva
- XXXXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 na úver v sume Sk 26 746 500 ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX a XXXXXXXXX pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde bol spoločníkom aj obvinený I. R.
- XXXXXXXXXXXX z 23. októbra 1992 na úver v sume Sk 27 000 000 ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX a XXXXXXXXX pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde je spoločníkom aj obvinený I. R.
- XXXXXXXXXXXX z 10. novembra 1992 na úver v sume Sk 15 000 000 bez určenia účelu pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde bol spoločníkom aj obvinený I. R.,

takým spôsobom, že po tom, ako boli po predložení žiadostí o úvery S. obvinenými J. D. a B. L. bez preskúmania náležitostí v rozpore s vnútrobankovými predpismi navrhnuté Ing. J. P. ako úverovou referentkou banky, doporučené Ing. R. L., ako námestníkom riaditeľa banky a podpísané riaditeľom banky Ing. J. R. verové zmluvy na celkovú sumu Sk 53 745 500,

tieto úvery z úverových zmlúv číslo XXXXXXXXX, XXXXXXXXX, XXXXXXXXX, XXXXXXXXX dňom 23. októbra 1992 podľa úverových zmlúv číslo XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkom bol aj obvinený I. R., ktorý k žiadostiam o prevod úverov nepredložil potrebné doklady v zaujme získania ďalších prostriedkov z poskytnutých úverov, tieto zmluvy po návrhu a doporučení boli napriek tomu podpísané zodpovednými pracovníkmi banky,

obvinenému I. R. ako zástupcovi spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa na základe jeho žiadosti a bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver na sumu Sk 15 000 000 podľa úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX z 10. novembra 1992, tým spôsobom, že pracovníci uvedenej banky podpísali príkazy na úhradu, umožnili obvinenému I. R. spoločne s ďalšími obvinenými stíhanými v inom konaní odčerpať z banky úvermi poskytnuté finančné prostriedky a použil ich na iné účely než sú uvedené v jednotlivých úverových zmluvách a keďže ani k splácaniu týchto úverov nedošlo, uvedeným konaním bola S. spôsobená škoda v sume Sk 68 746 500,

s a z a s t a v u j e.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len krajský súd) z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002, bol obžalovaný F. Y. uznaný za vinného z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods.1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb. na tom skutkovom základe, že spolu s inými obžalovanými, ktorých trestná vec bola dňa 20. mája 2014 Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) vylúčená na samostatné konanie,

obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil uzavretie úverovej zmluvy s Z. I. číslo: XXXXXXXXX, zo dňa 02. 06. 1992 na sumu 24.900.000,- Kčs, za účelom kúpy Obchodného domu Majolika v Modre a číslo: XXXXXXXXX z 02. 06. 1992 na sumu 20.875.000,- Kčs za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre na podklade neúplnej žiadosti, ku ktorej bol pripojený iba prepočet finančnej situácie na dobu splácania, výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. Milana Matušku, znalca z odboru ekonomiky, ceny a dohadu nehnuteľností číslo: 96/92 zo dňa 13. 05. 1992, ktorý značne nadhodnocoval predmetnú nehnuteľnosť a obžalovaný Ing. R. L. spolu s ďalšou spolupracovníčkou podpísal príkaz na čerpanie úverových prostriedkov dňa 04. 06. 1992 na sumu 24.900.000,- Kčs a 16. 06. 1992 na sumu 20.875.000,- Kčs z úverového účtu a bez vedomia Z. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX, na základe fiktívnych faktúr číslo: 192 a 292, vystavených Y. P. po dohode s obžalovaným J. E. I. I. a obžalovaným O. Y. a F. Y., v prospech účtu F. Y. číslo: XXXXX-XXX/XXXX, pričom obžalovaní J. E. I. I., O. Y., Y. P. a F. Y. takto konali hoci úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45.775.000,- Kčs, t.j. 1.519.451,64 eur

a obžalovaní J. D., B. L. a I. R. boli uznaní za vinných z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250, ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb. na tom skutkovom základe, že spolu s inými obžalovanými, ktorých trestná vec bola dňa 20. mája 2014 najvyšším súdom vylúčená na samostatné konanie,

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L., ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z. z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úvery obžalovaným J. D. a B. L., bez dostatočných a neúplných podkladov, schválili žiadosti o úvery a uzavreli so žiadateľmi tieto úverové dohody:

- číslo: XXXXXXXXX z 25. 05. 1992 v sume 9.488.500,- Kčs, za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva pre obžalovaného J. D.
- číslo: XXXXXXXXX z 01. 06. 1992 v sume 10.000.000,- Kčs za účelom úhrady zásob pre obžalovaného J. D.
- číslo: XXXXXXXXX z 27. 05. 1992 v sume 17.000.000,- Kčs za účelom úhrady zásob pre obžalovaného B. L.
- číslo: XXXXXXXXX z 27. 05. 1992 v sume 17.258.000,- Kčs za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva pre obžalovaného B. L.
- číslo: XXXXXXXXXXXX z 23. 10. 1992 v sume 26.746.500,- Kčs ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXX obžalovaného B. L. v sume 17.258.000,- Kčs a z úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXX pre obžalovaného J. D. v sume 9.488.500,- Kčs pre obžalovaného B. L.
- číslo: XXXXXXXXX pre firmu REVEX s.r.o. Šaľa, kde boli spoločníkmi obžalovaný J. D. a I. R.
- číslo: XXXXXXXXXXXX zo dňa 23. 10. 1992 v sume 27.000.000,- Kčs ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXX obžalovaného J. D. v sume 10.000.000,- Kčs a z úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXX obžalovaného B. L. v sume 17.000.000,- Kčs, úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, ktorého spoločníkmi boli obžalovaní J. D. a I. R.,

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úver obžalovaným I. R. ako zástupcom spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa, schválili žiadosť o úver a uzavreli s ním úverovú zmluvu číslo: XXXXXXXXXXXX z 10. 11. 1992 v sume 15.000.000,- Kčs na financovanie REVEX s.r.o. Šaľa, pričom obžalovaní J. D., B. L. a I. R. takto konali napriek tomu, že úmysel uhrádzať úvery nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 68.746.500,- Kčs, t.j. 2.281.965,74 eur.

Obžalovaným J. D., B. L., I. R. a F. Y. boli podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. uložené tresty odňatia slobody dva roky, ktorých výkon bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienčne odložený a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. boli určené skúšobné doby obžalovaným J. D., B. L. a I. R. v trvaní štyri roky a F. Y. v trvaní tri roky.

Proti tomuto rozsudku boli podané odvolania:

- dňa 10. septembra 2013 obžalovaným B. L. prostredníctvom obhajcu,
- dňa 10. septembra 2013 obžalovaným F. Y. prostredníctvom obhajcu,
- dňa 11. septembra 2013 obžalovaným J. D. prostredníctvom obhajcu,
- dňa 11. septembra 2013 obžalovaným I. R. prostredníctvom obhajcu.

Obžalovaný F. Y. v podanom odvolaní vytkol prvostupňovému súdu vyhodnotenie dôkazov v jeho neprospech. Odkázal na obsah odôvodnenia odvolania voči pôvodnému rozsudku krajského súdu (pozn. rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 2/2002 zo 16. januára 2006), kde upriamoval pozornosť na to, že nevyvíjal žiaden tlak na Z. I., aby prišli peniaze na jeho (Y.) účet. Má vedomosť, že na jeho účet 10. júna 2002 nabehlo 24.900.000,- Sk (Kčs), z ktorých musel na druhý deň vyplatiť O. Y. 9.600.000,- Sk a J. a Z. I. 9.000.000,- Sk. 17. júna 2002 nabehla na jeho účet čiastka 20.875.000,- Kčs, z ktorej musel na druhý deň odovzdať O. Y. 4.843.823,- Kčs a O. Y. a J. I. prevodom odoslať čiastku 2.000.000,- Kčs, O. Y. 8.000.000,- Kčs a 22. júna 2002 odovzdal Y. a I. 6.000.000,- Kčs. So zvyšnými peniazmi nakladal podľa pokynov O. Y. a J. I.. Z konaní, z ktorých je vytvorená konštrukcia obžalobného skutku, mohli vzniknúť iba záväzkové vzťahy upravené mimotrestnými normami. Odvolateľ má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa dopustil trestného činu kladeného mu za vinu. Žiada preto, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný B. L., J. D. a I. R. (zastúpení spoločnou obhajkyňou) v podanom odvolaní popísali okolnosti prevzatia úverov. Poukázali na to, že v pôvodnom konaní (rozsudok sp. zn. 1 T 2/02 zo 16. januára 2006) boli spod obžaloby oslobodení, avšak tým istým súdom boli bez vykonania ďalšieho dokazovania uznaní vinnými trestným činom podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a to napriek konštatovaniu najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 2 To 68/2006 z 20. apríla 2010, že konanie popísané v obžalobách by zodpovedalo naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. u zainteresovaných pracovníkov banky ako priamych páchatel'ov, resp. spolupáchatel'ov a trestnosť iných osôb z vonkajšieho prostredia ako účastníkov vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Pri naznačenej právnej kvalifikácii je trestná sadzba odňatia slobody 1 až 5 rokov, úver obžalovaní brali v roku 1992, obvinenie pre trestnú činnosť im bolo vznesené v roku 1999, z čoho vyplýva premlčanie trestného stíhania pri uvedenej právnej kvalifikácii skutku. Podľa odvolateľov postupom orgánov činných v trestnom konaní bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote. Dvanásťročné konanie vo veci pred súdom nespĺňa primeranú dĺžku konania veci na súde. Navrhli napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 252 Tr. por.), keďže nezistil dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 253 ods. 1 Tr. por. alebo zrušenie rozsudku podľa § 253 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konanie, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané (§ 254 ods. 1 Tr. por.) a dospel k týmto záverom:

V tejto trestnej veci bolo na základe štyroch obžalôb podaných v roku 2002 rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. januára 2006 sp. zn. 1 T 2/2002 o štrnástich skutkoch devätnástich obžalovaných vo veci tzv. „úverových bankových podvodov“ (a iné) právne kvalifikovaných ako trestné činy podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. pri uznanej vine voči desiatim obžalovaným vrátane obžalovaného F. Y., pričom časť obžalovaných, vrátane obžalovaných J. D., B. L. a I. R. bola spod obžalôb oslobodená podľa § 226 písm. a/ Tr. por. (obžalovaní J. D. a B. L.), resp. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. (obžalovaný I. R.).

O podaných odvolaniach obžalovaných a Krajského prokurátora v Nitre vo veci rozhodol najvyšší súd uznesením z 20. apríla 2010 sp. zn. 2 To 68/2006, ktorým podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd ku skutkom uvedeným v napadnutom rozsudku vo všeobecnosti konštatoval, že vykonanému dokazovaniu z veľkej časti nezodpovedá ani oslobodzujúca časť výroku preskúmaného rozsudku (týkajúca sa aj obžalovaných J. D., B. L. a I. R.), ani jeho odsudzujúca časť (týkajúca sa aj obžalovaného F. Y.) a to aj v súvislosti s nesprávnym použitím ustanovení Trestného zákona, vrátane kvalifikácie trestných činov. Najvyšší súd k tomu uviedol:

V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s odvolaním krajského prokurátora v tom smere, že konanie skupiny obžalovaných pracovníkov S. nie je možné považovať len za obchodne neúspešnú profesionálnu činnosť bez trestnoprávnej relevancie a že z dôkaznej súvislosti jednotlivých skutkov vyplýva súčinnosť žiadateľov o úvery a ďalších osôb s pracovníkmi banky na poskytovaní úverov bez splnenia štandardných a bankou požadovaných podmienok a na ich neoprávnenom čerpaní. Aj keď každá z oboch týchto skupín obžalovaných ich vzájomné dohody popiera, veľké množstvo dôkazných informácií vyplývajúcich z použitia iných dôkazných prostriedkov (vrátane zisťovania skutkového stavu objektívizujúcich listinných dôkazov) vyvoláva opačný záver. Je tomu tak práve z pohľadu pätnástich skutkov, ktoré sú súčasťou obžaloby (v bodoch 1 - 15), ktoré sú napriek ďalej uvedeným dielčím rozdielom a výnimkám charakterizované poskytovaním úverov okamžite a bez reálneho preskúmania ekonomickej bonity klienta, bez splnenia podmienok určených internými predpismi S. (vtedajšej štátnej) sporiteľne, nijako nepreskúmaným nadhodnotením nehnuteľností, ktoré mali prostredníctvom záložného práva garantovať uspokojenia veriteľa pre prípad neplnenia záväzkov dlžníka a čerpaním úverov bez splnenia podmienok úverových zmlúv.

Zrejme sú aj personálne súvislosti v rámci jednak skupín pracovníkov a funkcionárov úverujúcej inštitúcie a jednak osôb priamo žiadajúcich alebo organizujúcich žiadanie úverov, s čím je spojené používanie nastrčených osôb.

Je potrebné pripomenúť, že vinu môže preukázať aj dostatočná a pochybnosti nevzbudzujúca reťaz nepriamych dôkazov, najmä v sérii podobných činov tých istých osôb, ktoré sami seba (a teda ani sa navzájom) neusvedčujú.

Popísaná zovšeobecnená charakteristika priebehu skutkového deja, ktorá je u väčšiny dotknutých skutkov pravidlom, nečiní záver krajského súdu o nedostatku úmyslu oslobodených obžalovaných presvedčivým.

Práve naopak, podľa vykonaných dôkazov sa konanie niektorých osôb, ktoré zostali v procesnom postavení svedka nijako nelíši od konania obvinených pri tom istom alebo inom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu. Táto otázka však nie je v súdnom konaní v dôsledku uplatnenia obžalovacej zásady, vyjadrenej v § 2 ods. 8 Tr. por. ovplyvniteľná a je nadbytočné sa ňou bližšie zaoberať.

Skutky v ich vyjadrení podľa obžaloby, týkajúce sa úverových prípadov nemôžu byť práve kvôli súčinnosti úverových pracovníkov, ktorí rozhodovali o poskytovaní a čerpaní úverov považované za trestný čin podvodu (podľa § 250 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ani podľa súčasne účinnej právnej úpravy). Absentuje totiž prvok uvedenia do omylu voči poškodenému, eliminovaný predchádzajúcou dohodou s „vonkajšími“ osobami alebo niektorými z nich. Aj keď je poškodeným právnická osoba, tá pri právnych úkonoch a s nimi súvisiacej činnosti koná vždy prostredníctvom fyzických osôb v rámci svojej organizačnej štruktúry (v tomto prípade pracovníkov na jednotlivých stupňoch riadenia až po pozíciu riaditeľa hlavnej pobočky s vlastnou rozhodovacou pôsobnosťou).

Aj tu by bolo možné kvalifikovať zákonný znak „uvedenia iného do omylu“ alebo „využitia niečieho omylu“, ak by spolupáchateľ - fyzická osoba pôsobiaca v banke uviedla do omylu alebo využila konkrétny omyl inej fyzickej osoby v rámci organizačnej štruktúry poškodenej právnickej osoby za účelom a v úmysle podvodne vylákať pre vonkajších spolupáchateľov alebo zároveň aj pre seba majetkový prospech, zodpovedajúci škode (v rozsahu hodnoty poskytnutého úveru). Obžaloba však

takúto schému nepredpokladá a nezodpovedajú jej ani výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Konaniu, popísanému v dotknutých obžalobách by zodpovedalo (s ďalej uvedenými výnimkami) naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe z jeho majetku podľa § 255 Tr. zák. V súvislosti s použitím § 2 ods. 1 Tr. zák. (súčasnne účinného) a § 89 ods. 13 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov pôjde o citovaný zákon v jeho naposledy účinnom znení (aj pri porovnaní s úpravou podľa zákona č. 300/2005 Z. z.) a v rámci uvedeného posúdenia potom o trestnosť zainteresovaných pracovníkov banky ako priamych páchatel'ov, resp. spolupáchateľ'ov podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestnosť iných osôb z vonkajšieho prostredia ako účastníkov vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (potreba znalosti vnútorných pomerov inštitúcie, poskytujúcej úvery nezodpovedá postaveniu týchto osôb ako organizátorov resp. návodcov podľa § 10 ods. 1 písm. a/ alebo b/ Tr. zák.).

Treba dodať, že skutková podstata trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 výslovne počíta aj s porušením zmluvne prevzatej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, rovnako ako je tomu pri skutkovej podstate podľa § 237 zák. č. 300/2005 Z. z. (účinného od 1. januára 2006), je tu teda priamo postihované tzv. „tunelovanie“ aj pri „interných“ zmluvných vzťahoch, ako je pracovný pomer. V medziobdobí trestný zákon postihuje v týchto súvislostiach len porušenie zákonom alebo na základe zákona ustanovenej povinnosti alebo povinnosti uložené právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (zák. č. 183/1999 Zb.). Z hľadiska ustanovenia § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) je preto potrebné určiť porušenie povinností, vyplývajúcej zo zákonnej úpravy, ktoré je súčasťou konania páchatel'a za účelom posúdenia, či novšia (medzitýmna) úprava nevylučuje trestnosť tohto konania.

Pre obdobie konania obžalovaných je to predovšetkým § 13 zák. č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a od 1. februára 1992 ide o § 11a ods. 1 a ods. 4 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách.

Obe tieto špeciálne právne úpravy obsahom citovaným ustanovení zdôrazňujú povinnosť banky postupovať pri ňou vykonávaných obchodných operáciách spôsobom, ktorý nepoškodzuje banku samotnú a sprostredkovane záujmy jej vkladateľ'ov a plnenie jej záväzkov. Ako už bolo uvedené, banka ako právnická osoba koná vždy prostredníctvom fyzických osôb, ktoré sú členmi jej orgánov alebo zamestnancami a je samozrejmé, že zákon tieto osoby zaväzuje vyššie uvedenými povinnosťami, a to aj bez ohľadu na ďalšie interné úpravy, či konkrétny obsah pracovných zmlúv.

Zo zákona je teda zakázané vedomé poskytovanie úverov bez predpokladu ich návratnosti a náležitého zabezpečenia, oproti čomu stojí zákonná povinnosť takto nekonať.

Bez ohľadu na uvedené platí, že samozrejmom súčasťou právneho štatútu každého zamestnanca alebo inej osoby, ktorá pri výkone svojej profesionálnej činnosti opatruje alebo spravuje majetok inštitúcie (alebo jednotlivca), pre ktorú je činná a eventuálne aj vstupuje v jej mene do právnych vzťahov s inými subjektmi je povinnosť nakladať s týmto majetkom spôsobom, ktorý ho nebude poškodzovať alebo neoprávnene znižovať jeho hodnotu v prospech inej osoby ako majiteľ'a.

Tento štatút sa odvíja od princípu ochrany majetku podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a v iných právnych predpisoch (napr. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, Zákonník práce) je vymedzený okrem iného ustanoveniami o predchádzaní škodám a náhrade škody.

Pokiaľ ide o trestnoprávnu úpravu, okrem iných skutkových podstát trestných činov proti majetku (so zameraním na odlišné formy útoku na cudzí majetok) je osobitnou úpravou, postihujúcou odčerpávanie majetku právnickej osoby (najmä prostredníctvom vonkajších zmluvných vzťahov) fyzickými osobami s výkonnou alebo priamou rozhodovacou pôsobnosťou v jej v rámci (tzv. tunelovanie) práve trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

Pokiaľ ide o výšku škody, táto je daná výškou čerpaných úverových prostriedkov (dokonaním toho - ktorého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu) ako skutočná škoda, ktorú jedine možno

brať úvahy pri aplikácii použiteľného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), nakoľko právna úprava podľa zákona č. 300/2005 Z. z. nie je vzhľadom na hodnotu čerpaných úverových prostriedkov, definíciu škody a výšku trestnej sadzby predmetného trestného činu podľa tohto zákona pre páchatel'a výhodnejšie (§ 2 ods. 1, § 124 ods. 1, ods. 2 a § 237 cit. zák.), čo bolo už v ďalších súvislostiach vysvetlené vyššie.

Len za prvky náhrady škody, vyvolané výzvami v dôsledku omeškania úverového dlžníka a podobnými vonkajšími okolnosťami je možné považovať niektoré dielčie úhrady úrokov alebo istiny, ku ktorým došlo po dokonaní čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu.

Čo sa týka porušovania interných predpisov (sústredených vo zväzku 17 vyšetrovacieho spisu), k tomuto sú v jednotlivých zväzkoch tohto spisu dokumentované správy kontrolných komisií ústredia IRB, vyhodnocujúce nesplácané úvery a periodicky konštatujúce porušenie povinností zodpovedných pracovníkov hlavnej pobočky v Nitre, činných v úverom procese v obžalobou dotknutých úverových prípadoch.

Najvyšší súd v súvislosti s naznačenou právnou kvalifikáciou skutkov obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R. ako pomoc podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. k trestnému činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. dal do pozornosti maximálnu trestnú sadzbu trestu odňatia slobody až päť rokov, čomu zodpovedá premlčacia doba päť rokov podľa § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ktorá je rovnako dlhá ako doba podľa písmena c/ citovaného ustanovenia podľa zákona v znení účinnom v čase spáchania (dokonania) dotknutého pokračovacieho trestného činu bez ohľadu na to, o ktorého obžalovaného (a teda o ktoré čiastkové útoky) ide, i to, že ak došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby vznesením obvinenia pri ktoromkoľvek z čiastkových útokov, prerušilo sa plynutie premlčacej doby vo vzťahu k celému pokračovaciemu trestnému činu (tvoriacemu jeden skutok) bez ohľadu na samostatné vznášanie obvinenia pri iných jeho čiastkových útokoch.

Vo vzťahu ku skutkom 3 a 10 pôvodného rozsudku krajského súdu obžalovaných F. Y. (skutok 3) a obžalovaných B. L., J. D. a I. R. (skutok 10) potom najvyšší súd vo svojom uznesení konkretizoval už uvedené všeobecné závery vrátane právnej kvalifikácie vyhodnotením vykonaného dokazovania, kde uviedol:

Ku skutku 3)

Signifikantným sa javí vyplatenie prostriedkov v rozpore s podmienkami úverovej zmluvy už 4. a 16. júna 1992 na účet obžalovaného Y., ktorý nebol vlastníkom nehnuteľnosti, na kúpu ktorej bol úver čerpaný a k jej prevodu zo skutočného (právneho) vlastníka - obžalovaného P. na Z. I. s manželkou došlo až zmluvou z 28. januára 1994. Fakturačne boli potom simulované sprostredkovateľské operácie, v dôsledku ktorých sa ku prostriedkom čerpaného úveru dostali J. I. a O. Y.. Je potrebné súhlasiť so závermi rozsudku v tomto smere, ako aj pokiaľ ide o okolnosť, že takýto priebeh okolností by nebol možný bez spolupráce obžalovaného P., ktorý svojimi dvoma faktúrami pokryl celú úverovú sumu, z ktorej sa formálne mali uhrádzať odmeny Z. I. voči J. I. a O. Y. za sprostredkovanie značne predraženej (oproti dražobnej cene) a v skutočnosti ešte nevykonanej kúpe nehnuteľnosti a taktiež ďalšie položky, a to v takom rozsahu, že z úveru v hodnote 2.875.000,- Kčs určeného na rekonštrukciu nehnuteľnosti ostala už predbežne nevyčerpaná len zlomková čiastka.

Ďalšou spolupracujúcou osobou bol obžalovaný Y., na účet ktorého bola fakturácia nasmerovaná a ktorý potom finančné prostriedky ďalej distribuoval. Bez predchádzajúcej dohody bolo ťažko možné riskovať, že ako majiteľ účtu s nimi naloží inak.

Ku skutku 10)

Pri tomto skutku je potrebné osobitne poukázať na personálnu súvislosť s osobou bývalého (a v čase konaní už nebohého) námestníka riaditeľa hlavnej pobočky S. Ing. Y., ktorý podľa výpovede

obžalovaného L. spolupôsobil na neoprávnenom získaní a čerpaní úveru. Taktiež je signifikantné podpísanie úverovej zmluvy obž. R. pri prvom z dotknutých úverov už dňa 25. mája 1992, kým návrh na poskytnutie tohto úveru bol obžalovanou P. spracovaný (vrátane odporúčania obžalovaného L.), až 1. júna 1992.

Pri oboch primárnych klientoch (D., L., resp. LV s.r.o. - prvé štyri úvery), z ktorých každý čerpal úver ako na úhradu vydraženej prevádzkovej jednotky, tak aj na úhradu zásob (podľa zápisníc o dražbe boli pritom prevádzky vydražené aj so zásobami) mala byť garanciou oboch takto jednému klientovi poskytnutých úverov vždy len vydražená (teda jedna) nehnuteľnosť, čo vo vzťahu k dražobným cenám a súhrnne hodnoty oboch úverov nespĺňalo podmienky bankou spracovaného návrhu na poskytnutie úveru a kladného stanoviska úvero-depozitného výboru (120 %-né ručenie). Úverová zmluva však bola aj napriek tomu podpísaná a úver čerpaný aj bez splnenia podmienok tejto zmluvy (zradenie záložného práva). Úvery na zásoby boli poskytované na bežné účty klientov v inej banke, čo umožnilo ich nekontrolované použitie.

Poskytnutie úverov obchodnej spoločnosti REVEX s.r.o. (piaty a šiesty úver) na úhradu predchádzajúcich štyroch úverov bolo uskutočnené bez riadnych žiadostí a návrhov, len na základe listu, bez vyhodnotenia úverovej spôsobilosti klienta a pri prekročení úverového limitu riaditeľa hlavnej pobočky na tento typ úveru (25 miliónov Kčs), čo potvrdili aj výsledky vnútrobankovej kontroly, rovnako ako nezabezpečenie úveru záložným právom.

Pri poslednom úvere pre firmu REVEX nebol v návrhu ani v úverovej zmluve vymedzený účel úveru, čomu zodpovedá skutočnosť, že v deň podpisu úverovej zmluvy bol obžalovanými pracovníkmi banky vydaný príkaz na prevod celej sumy 17 miliónov Kčs na bežný účet firmy REVEX, odkiaľ bola táto suma na druhý deň vybratá v hotovosti.

Takýto postup opätovne potvrdzuje nelegálne odčerpávanie na úvery určených prostriedkov skupinou bankárov z hlavnej pobočky S. za pomoci, resp. prostredníctvom nastrčených osôb ako individuálnych podnikateľov alebo spoločníkov a štatutárnych zástupcov obchodných spoločností bez reálnych podnikateľských aktivít. Aj keď došlo k účasti na dražbách a úhrade vydražených prevádzkových jednotiek, na tieto úvery nadväzovali a pod zámienkou s nimi súvisiacimi aktivitami boli odčerpané ďalšie, ešte vyššie finančné sumy, ktorých odčerpávanie bolo cieľom takéhoto postupu.

Nie sú teda presvedčivé dôvody oslobodenia obžalovaných spod obžaloby (obžalovaný R. je uvedený pri oboch skutkoch, resp. popisoch toho istého skutku za situácie oddelene voči jeho osobe podanej obžaloby), sú len rekapituláciou stanovísk obžalovaných a neodrážajú vnútorné súvislosti skutku ani vysporiadanie sa s vyššie uvedenými okolnosťami.

Najvyšší súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uložil prvostupňovému súdu povinnosť doplniť dokazovanie v smere a rozsahu netýkajúcom sa skutkov obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R.. Pripomenul, že súd prvého stupňa hodnotí dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. samostatne a podľa svojho vnútorného presvedčenia, a po vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie je viazaný len právnym názorom a pokynmi na doplnenie dokazovania odvolacieho súdu v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. Svoje skutkové zistenia bol však povinný krajský súd už pri prvotnom rozhodovaní náležite odôvodniť a toto odôvodnenie môže procesne obstať (aj jemu zodpovedajúci meritorný výrok) len vtedy, ak je akceptované odvolacím súdom (platí pre konkrétnu vec i všeobecne).

Mimo uloženia povinnosti doplnenia dokazovania krajským súdom, najvyšší súd mu uložil povinnosť vysporiadať sa s dôkaznými súvislosťami rozobratými v odôvodnení uznesenia súdu druhého stupňa, ktorý v pozícii odvolacieho súdu taktiež pri prieskume podľa § 254 ods. 1 Tr. por. hodnotí dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por.

Záverom v uvedených súvislostiach najvyšší súd akcentoval, že pri dospení ku konsenzu ohľadom skutkových záverov je potom daná viazanosť právnym - v konkrétnom prípade kvalifikačným -

názorom odvolacieho súdu, ako bolo uvedené v predchádzajúcich statiach.

Po zrušení a vrátení veci súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v rozsahu netýkajúcom sa obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R. a rozhodol rozsudkom zo dňa 5. júna 2013, mimo iných vo vzťahu k týmto uvedeným obžalovaným uznaním ich viny z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na skutkových základoch uvedených v úvodnej časti odôvodnenia tohto uznesenia (2 To 4/2014 z 20. mája 2014) - skutky 3 a 9. Vyhodnotenie dôkazov kopíruje závery najvyššieho súdu vyargumentované v jeho rozhodnutí 2 To 68/2006 z 20. apríla 2010, avšak v rozpore s právnou kvalifikáciou skutkov najvyšším súdom i akcentom na viazanosť súdu prvého stupňa touto právnou kvalifikáciou pri nezmenených skutkových zisteniach, krajský súd vo vzťahu ku kvalifikovaniu skutkov obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R. stroho uviedol, že (aj) títo obžalovaní konali so zámerom získať na úkor banky, od ktorej požadovali úver, finančné prostriedky jednak vo vyššej miere, na akú boli schopní predložiť doklady o zabezpečení úveru, k čomu slúžili znalecké posudky s nadhodnotenými cenami nehnuteľností a zároveň nemali ani úmysel takto získané úverové prostriedky vrátiť, pričom ich konanie na jednej strane ako hlavných organizátorov a na druhej strane ako osôb, ktoré boli nastrčené a na ktoré boli čerpané úvery, resp. ktoré iným spôsobom pomáhali získať úver s priamou angažovanosťou na úverových zmluvách, čo napĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Pre úplnosť je potrebné dodať, že u obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L. (vylúčení na samostatné konanie) vo vzťahu k týmto istým skutkom v pozícii týchto obžalovaných ako interných pracovníkov banky, krajský súd v súlade so závermi zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu použil právnú kvalifikáciu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. (č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998).

Zhrnúc kvalifikovanie skutkov rozhodnutím krajského súdu v rozsudku z 5. júna 2013 sp. zn. 1 T 2/2002 platí:

V súlade so závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010 sp. zn. 2 To 68/2006 prvostupňový súd právne kvalifikoval konanie obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L., interných pracovníkov banky, ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., avšak zrkadlovo tie isté skutky obžalovaných z externého prostredia F. Y., J. D., B. L. a I. R., v rozpore s vyargumentovanou právnou kvalifikáciou uvedenou v tomto uznesení najvyššieho súdu (viď predchádzajúci text odôvodnenia uznesenia 2 To 4/2014 z 20. mája 2014 citáciou časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu 2 To 68/2006 z 20. apríla 2010) ako pomoc podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák., prvostupňový súd bez akéhokoľvek odôvodnenia kvalifikoval ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., čím pri nezmenených skutkových zisteniach (pri týchto skutkoch bez doplnenia dokazovania) porušil ustanovenie § 264 ods. 1 Tr. por. o viazanosti prvostupňového súdu právnym názorom (vrátane kvalifikácie skutkov) vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

Najvyšší súd konštatuje, že obžalovanými F. Y., J. D., B. L. a I. R. podané odvolania poukazujúce na premĺčanie ich trestného stíhania a z toho plynúcu dôvodnosť jeho zastavenia majú oporu v zákone za tam splnených podmienok a v uznesení najvyššieho súdu z 20. apríla 2010 sp. zn. 2 To 68/2006.

Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutky v bode 3 a 9 uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa sa stali, spáchali ich (aj) obžalovaní F. Y. (skutok v bode 3), J. D., B. L. a I. R. (skutok v bode 9) a majú znaky konkrétneho trestného činu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na argumentačne odôvodnené skutkové zistenia uvedené v jeho pôvodnom zrušujúcom uznesení zo dňa 20. apríla 2010 sp. zn. 2 To 68/2006, uvedené aj v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto uznesenia 2 To 4/2014, ktoré vzhľadom k nezmenenosti dôkaznej situácie sú naďalej aktuálne.

Vzhľadom na obsah a rozsah dokazovania krajským súdom po vrátení mu veci odvolacím súdom, netýkajúci sa skutkov obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R., ostala napriek už uvedenému

kvalifikovaniu ich skutkov krajským súdom v jeho rozhodnutí z 5. júna 2013 sp. zn. 1 T 2/2002 v rozpore so zákonom (§ 264 ods. 1 Tr. por.) a pre tento súd právne záväzným záverom (aj kvalifikácie skutkov) vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu (viď predchádzajúci text odôvodnenia tohto uznesenia), stále aktuálna právna kvalifikácie skutkov týchto štyroch obžalovaných ako pomoc podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 557/1991 Zb. vo vzťahu k času spáchania skutku obžalovaným F. Y. (účinnosť od 1. januára 1992) a v znení Nálezu Ústavného súdu ČSFR zo 4. septembra 1992 uverejneného v čiastke 93/1992 Zbierky vo vzťahu k času spáchania skutku obžalovanými J. D., B. L. a I. R. (účinnosť od 15. októbra 1992), v oboch prípadoch zhodného znenia:

§ 255 ods. 1 „Kto inému spôsobí nie malú škodu tým, že poruší podľa zákona mu uloženú alebo zmluvne prevzatú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom.

§ 255 ods. 2 písm. b/ „Odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí takým činom značnú škodu.“

Kvalifikačný moment značnej škody bol pri skutku obžalovaného F. Y. naplnený sumou 45.775.000,- Kčs a pri skutku obžalovaných J. D., B. L. a I. R. sumou 68.746.500,- Kčs.

Z pohľadu právnej kvalifikácie skutkov týchto obžalovaných treba dodať, že neskôr účinný zákon (pred rekodifikáciou) posúva túto právnu kvalifikáciu do odseku 3 s trestnou sadzbou odňatia slobody na jeden až päť rokov, čo je pre obžalovaných nepriaznivejšie, rovnako ako právna kvalifikácia po rekodifikácii ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení noviel s trestnou sadzbou odňatia slobody desať až pätnásť rokov.

Podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (v znení účinnom ku času skutkov obžalovaných) trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej tri roky (podľa písm. b/ uvedeného ustanovenia - desať rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej desať rokov). Je teda zrejmé, že pri právnej kvalifikácii skutkov obžalovaných ako pomoc podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s hornou hranicou trestu odňatia slobody (až) päť rokov, je premlčacia doba päťročná, v konkrétnom prípade vo vzťahu ku skutkom obžalovaných uplynúvšia dňa 2. júna 1997 (obžalovaný F. Y.), resp. 23. októbra 1997 (obžalovaný B. L.) a 10. novembra 1997 (obžalovaní J. D. a I. R.).

Podľa § 67 ods. 3 Tr. zák. premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu, smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatela, alebo

b) ak páchatel spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Obžalovanému F. Y. bolo vznesené obvinenie dňa 14. októbra 1999, obžalovaným J. D., B. L. a I. R. dňa 30. októbra 1999.

Časový vzťah spáchania skutkov a vznesení obvinení u všetkých štyroch obžalovaných vykazuje rozdiel cca sedemročný, teda výrazne prekračujúci zákonom stanovenú päťročnú hranicu premlčania ich trestného stíhania.

Ku dňu 28. apríla 2014 obžalovaní F. Y. a B. L. nemajú záznam v registri trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, na obžalovaných I. R. a J. D. sa hľadí, akoby neboli odsúdení, z časového hľadiska plynutia už uvedenej rozhodnej premlčacej doby bez negatívneho vplyvu účinku ustanovenia §

67 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Na ani jedného z uvedených obžalovaných sa nevzťahuje ustanovenie § 67 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého do premlčacej doby sa nezapočítava

- a) doba, po ktorú nebolo možné páchatela postaviť pred súd pre zákonnú prekážku
- b) doba, po ktorú sa páchatel zdržiaval v cudzine
- c) skúšobná doba podmieneného zastavenia trestného stíhania.

Sumarizujúc uvedené, skutky obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R., na nich podanými obžalobami právne kvalifikované ako trestné činy podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013 sp. zn. 1 T 2/2002 (pri uznaní viny obžalovaných) právne kvalifikované ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., sú Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho rozhodnutí zo dňa 20. mája 2014 sp. zn. 2 To 4/2014 právne kvalifikované ako pomoc podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., kde pri splnení zákonných podmienok § 67 Tr. zák. došlo vznesením obvinení obvineným po lehote dlhšej od spáchania skutkov, než je zákonná v danom prípade päťročná premlčacia doba (§ 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.), čím u obžalovaných F. Y., J. D., B. L. a I. R. došlo k premlčaniu ich trestného stíhania, čo mohlo nájsť v rozhodnutí najvyššieho súdu jediný zákonný odraz, ktorým je rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku vo vzťahu k uvedeným obžalovaným a (keď tak neučinil súd prvého stupňa) k zastaveniu ich trestných stíhaní na skutkových základoch uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia najvyššieho súdu, ktoré samozrejme nekorešpondujú s modifikovanými skutkami súdom prvého stupňa pri uznaní viny obžalovaných, ale kopírujú skutkové vety pôvodné, uvedené v podaných obžalobách na obžalovaných (tie boli podkladom pre rozhodovanie súdov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

Podľa § 11 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, v trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. a/, sa pokračuje, ak vyhlási obvinený do troch dní odvtedy, čo mu bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania oznámené, že na prejednaní veci trvá.